

lõdega piltjatte kildas istuda, kui kirrige minna. Ja missuggune se meister on, kedda teunitakse, nisuggune on ka se palk. Kes kurratit tenib, sellel murrab kurrat nimaks faela. Jummal ei woi ilmas kurgaga kiusatud sada, eggas kiusa keddagit kurgjaste. Sest se, kes innimesi omma näo järrel on leinud, ei rikku neid mitte ni hirmjaste ärra.

Onne neil noortel hingedel, kenne lummalakartlikud perremehhed on, kes neid kariistusse ja seadusse al piddawad enne kui vägga hiljaks jäääb. Kuningas Salomon ütles: Ärra heia witsa mitte körval, kui jo laps kurgja teinud. Sel assemel sünniks ka leiva wannemattel võlda: Ärra heia mitte pannalrihma körval, kui jo öppipois kurgja teinud. Ja Salomon elli wist tark mees, kes ka teadis, mis ta räkis. Jummal saanauhheld poest prukida ja Jummal täsko ja kariistust teiselt poost, se on tööde tässelist; sest ees Apostel Paulus ei maenitse

(Ewes. 6, 4): Teie issad, ärge ärritage mitte emina lapu wiinhale, waid kašwatage neid kariistamises ja Jässanda maenitsemises. Kui agga leiwa wannemad liig pehmed ja nedrad on ja nori innimesi mitte ei juhhata koli ja kirrige minnema, waid neile lubba andivad, körtsi minna ja seal omma aega kurgjaste wita — : siis sünniwad nisuggused ažjad, kuidas ma üht teile praego kurgja pannen, mis pivo ja körtsoga hakkab ja wargusse ning wangihonega lõppeb.

Se elli Jani-päwa aial. Lilled öitisid lännaste ja linnud laulsid rõõmjaste, ühhe olja peast teise peale hüppades. Andres tahtis pühhapäwa koli minna, mis linnades öhto aial ammetmeeste pojastele petakse, kus öppiwad Jummalala sanna luggema, laulma, kirjetama ja muid tarvilisi ažjo. Deine kingisseppa pois, Hans nimmi, tulli temuna wästo ja küüsits ta käest: „Kuhho ja lähhäd?”

Andres wästas: „Ma lähhän pühhapäwa koli.”